

GEM ESTIU 2002

BICI CINGLES 2002

Manlleu - Banyoles - Manlleu

Aquest passat 8 i 9 de juny es va celebrar la desena edició del Bici Cingles.

Enguany el recorregut previst pels dos dies, era anar de Manlleu fins a Banyoles a dormir i tornar l'endemà fent servir camins diferents.

Pel primer dia es va elaborar amb cura un traçat que destaqués pels excel·lents paisatges i tingués un respectable grau de dificultat, sense fer-ho impossible.

Així es va aconseguir ressenyar 85 km el primer dia, voltant els cingles de Cabrera – Aiats, visitant St. Feliu de Pallerols a la vall, entrant a la zona volcànica de la Garrotxa i contemplant el volcà de les Mèdes d'origen Estrombolià, enfilant-nos a l'ermita de Sta. Maria de Finestres per damunt del cingle de Puigsallança, veient el mar des de la Talaia Ibèrica d'allà prop, baixar a Mieres i apropant-nos al bosc de la Ginebreda amb les seves escultures eròtiques, tot acabant la jornada al voltant de l'estany per una de les rutes catalogades i senyalitzades pel Consell Comarcal del Pla de l'Estany, fins la casa de colònies "Cal Ferrer" (Porqueres) on van sopar i fer nit. Els 90 km del 2n dia van ser quasi bé els mateixos que els de l'edició del 97, pujar al cim de Rocacorba, baixar a la vall de St. Esteve de Llémèna i saltar fins Amer, passant pel costat de l'enfilada ermita de Sta. Brígida, la persistent pujada fins St. Martí Sacalm, per continuar de cara amunt fins a Rupit, punt de referència que ja fa pensar que estem arribant, tot i que encara queda un bon tros fins a Manlleu.

Però..., el dissabte el dia es va llevar plovent, i va fer falta posar-hi totes les ganes per sortir a fer el recorregut previst, el que volia ser una travessa per gaudir-ne l'entorn natural, va ser una prova d'allò més forta, on va quedar demostrat el bon fer i saber dels participants i dels voluntariosos companys d'organització i controls.

La temperatura exageradament baixa per l'època, i el fet d'anar plovent, va fer que les mecàniques patissin més del normal, cadenes, desviadors, pneumàtics i gairebé la totalitat dels frens, van deixar de funcionar correctament, de tal manera que entre tots es va decidir que des de Mieres a Banyoles es passés de la carretera.

I... mentre els participants acabaven d'arribar a la casa de colònies, ja hi havia gent comprant al poble i a Girona els recanvis per reparar les bicicletes. Després d'una reconfortant dutxa, es va crear un ambient de taller, que laboriosament acondicionava les mecàniques.

Per sopar els tradicionals macarrons, acompanyats amb animades converses, tothom, després, amb puntualitat, es va retirar a dormir. L'endemà diumenge va sortir el sol, un temps més normal per les dates, i ja tot va prendre un caire millor, els participants van gaudir del recorregut previst i tothom empenia el tros que li quedava amb optimisme, a l'arribar a Manlleu les cares de satisfacció es feien paleses, I en despedir-nos..... "fins l'any que ve"

GEM, Bici Cingles Banyoles, Juny 2002

ST. MIQUEL DE LA ROCA

Una bona idea per passar un dia de festa és fer una excursió a St. Miquel de la Roca. Té tots els al·licients possibles: descobrir un lloc únic, vistes verticals i cultura romànica. Cal situar-se a Banyoles i d'aquí trobar el trencall que condueix a Crespià, que és al peu de la carretera que va cap a Figueres. Els petits carrers romanen en silenci i només el repic del campanar de l'església el trenca. Aquest campanar és més aviat una torre, robusta, amb quatre finestres per banda, de planta rectangular i aspecte defensiu. A la plaça de la vila deixem el

cotxe, ens calcem quelcom pràctic per caminar i agafem les motxilles. Seguirem el carrer que ressegueix l'antiga escola (l'antiga escola és davant de l'església), ara en desús, que presenta un estat de total abandó. Arribarem a una cruïlla, on una senyal a terra ens informa del camí a seguir. Es tracta d'arribar als dipòsits municipals d'aigua. Una ajuda: la pista encimentada és la bona. L'enfilem i ja hi som.

Un cop situats en aquesta mena de búnquer observem el nom de les esglésies que anem buscant (estan escrites en cartells informatius). Els anirem trobant en cada cruïlla conflictiva, però les condicions en què estan, fan perillar la seva desaparició. No s'escapen dels atacs vandàlics.

La pista, per aquesta poden passar vehicles 4x4, segueix a l'esquerra. Durant el passeig que ens durà a St. Bartomeu, podem gaudir d'una excel·lent vista sobre el riu Fluvià i de la població d'Esponellà. És un camí molt planer. Arribem a una altra cruïlla; aquí enfilem el camí de la dreta – si no trobem el rètol és a terra, i presenta dos impactes de bala!-.

La pujada ens portarà a un extens camí de conreu, on la pista ampla segueix endavant. La deixarem per seguir cap a l'esquerra, per un amagat corriol que duu en uns instants a les ruïnes de St. Bartomeu.

L'església es troba totalment destruïda, ja abans de l'any 1828. Aquest indret és conegut en documents antics com CASTELLAR, nom que prové d'un antic hàbitat, en el qual s'ha trobat restes d'època romanorepublicana. En aquest collet passa l'antic camí de Besalú. En aquest punt hem de trobar el camí de Sant Miquel, la perla de l'excursió. Les indicacions que nosaltres teníem eren confuses. Segons aquestes cal situar-se a St. Bartomeu. St. Miquel és davant nostre a 50m en línia recta, però hem de fer una volta de 200m a causa de la dificultat. En cap moment ens dona la clau: hem de baixar cinglera avall! Seguim un corriol amb forta pendent que fent ziga-zagues ens situa en un estret relleix fet artificialment a la paret rocosa i vertical, just per passar-hi una persona. L'any 1983 s'instal·là una barana metàl·lica protectora al tram del camí arripat a l'esglaó del cingle. El santuari de Sant Miquel és situat dins d'una balma o cova a la part alta del cingle de Castellar, a uns 170m sobre el riu Fluvià. Des de Sant Miquel tenim una vista de l'antiga resclosa i de part de la comarca de la Garrotxa, amb el cim del santuari de la Mare de Deu del Mont, al fons. L'origen de St. Miquel podria trobar-se en la corrent eremítica dels segles V i VI que sorgí a l'Àsia Menor, quan diversos monjos volgueren emular Jesús i retirar-se a les coves a dur una vida contemplativa i sacrificada.

A la Mediterrània s'hi troben diversos emplaçaments rupes-tres, i sens dubte els més importants són els que es conserven a les penyes de Capadòcia, Síria i Grècia. El més interessant d'aquesta sortida és potser la desconexió que tenim de St.

Miquel de la Roca, tot i ser un dels temples troglodítics més grans de Catalunya i sorprenentment es troba en total abandó. Si ningú no fa res per salvar-lo del seu enrunament, desapareixerà.

La veneració de St. Miquel està estretament lligada al món cristià medieval, als santuaris rupes-tres i als temples situats als llocs enlairats.

En un document del bisbe de Girona de l'any 1227 hi ha una clàusula que exigia la residència d'un sacerdot a St. Miquel.

La part d'obra de l'església està formada per dues naus comunicades per una gran arcada gòtica, i la part rocosa ocupa tot el fons i les parts del costat del Santuari.

Resten encaixos que permeten suposar que hi havia un altre pis amb finestres.

La porta té un arc de mig punt i un replà davant de la balma. La cisterna que proveïa d'aigua l'ermita és a l'interior. Un sistema ben estructurat de canonades recollia l'aigua de pluja de la coberta i de la penya superior. Tot i això, Déu n'hi do de quines precàries condicions de vida havien de suportar en aquella època.

Un bon lloc per assaborir la pau. Bon profit!.

Neus T. Cuéllar

CORREUS ELECTRONICS

D'EN PEP I L'IMMA

10-05-02

Hola gent.

Com esteu? Com us ha anat la setmana santa, nosaltres no hi hem pensat gota.

Ara estem a Kashgar (oest Xina). Ja hem fet la Karakorum. De 30 dies que hi hem estat, només 10 dies ens ha fet bo i per postres ens havíem d'esperar a l'1 de maig per poder creuar la frontera entre Pakistan i Xina. Hem estat els primers ciclistes que ens han fet creuar la frontera en bus (200 km), pràcticament el tros més maco. Les noves lleis

després de la guerra, puta guerra.

Ara estem per anar el Tibet, per la zona on ho volem provar l'any passat tothom hi entrava pagant un permís, però després de la guerra... més vigilància. Ja ho veurem.

Ja us explicarem què hem fet per aquí a Xina.

Sort que jo (Pep) m'alegro amb aquestes xinetes, que estan tan bones.

Una abraçada a tots i a veure qui es decideix a venir a l'estiu a veure'ns, ens agradaria molt.

Petons a tots.

Data: 16/06/2002 05:31:00

Hola companys.

Com esteu? Ja teniu a punt les vacances? O ja hi ha algú que les ha fet? Suposem que vau rebre l'altre correu amb l'escrit del Pakistan.

Després de Kashgar vam pedalar cap al desert del Taklamakan. El vam travessar per una carretera que fa 5 anys que van obrir (de sud a nord). Després dels 40° C del desert vam passar a les nevades del Tian Shan, una serralada amb cims de més de 5.000 m.

No vam intentar el Tibet, perquè estàvem quasi segurs que la poli ens trauria i més ara amb el merder que hi ha.

El que és bo és que ens van treure d'una altra zona. Quan intentàvem del nord del desert del Taklamakan arribar a Urumqi (capital del Xinjiang, oest de Xina), la poli ens va dir que la zona era restrictiva pels estrangers. Ens van mirar el passaport mes de mitja hora de tort i dret i ens van dir que si ho tornàvem a intentar ens tancarien a la garjola i perquè no

ho provéssim un poli (en moto) ens va acompanyar 6 km. Això és Xina. Ho vam provar per un altre cantó. Vam passar, però uns polis ens van parar (en moto amb sidecar). Ens van tenir tres quarts d'hora i miraven en Pep i deien: Pakistan, i nosaltres: no, Espanya, i ells (mirant en Pep): Pakistan i nosaltres.... i així 6 vegades. I això amb el passaport a davant. Al final ens van deixar marxar.

Aquesta setmana hem fet una sortida des d'Urumqi. Vam anar al llac Tianchi (uns 2.000 m) i vam pujar un cim Lampos Hill (3.056 m), però això no és com

pujar un cim del Pirineu perquè és tot un prat d'herba. Des de dalt vam poder veure el Goned Peak (5.445 m). Aquest cim ja era una altra cosa. Aquest llac està a uns 100 km d'Urumqi. Quan a Urumqi estan a 20° C sota zero (està a 900 m d'alçada la ciutat), al llac arriben a 40° C sota zero (?) Això ens van dir. Aquí hi viuen kazaks amb yurtes i a l'hivern baixen a Urumqi. Fem aquestes sortidetes perquè estem pendants del visat de Kazakstan, que al pas que anem no sé si l'aconsegurem. Ja us tindrem informats. Una abraçada. I bones vacances.

PAKISTAN

Ser dona, de pell blanca i rossa és un perill si un vol travessar el Kohistan pedalant. Aquesta regió forma part d'un fantàstic país com és el Pakistan. Els mateixos pakistanesos s'estranyaven quan els dèiem que havíem creuat el Kohistan en bicicle-

ta. Normalment el turisme ha passat per alt aquesta terra. Mentre la resta del país es distreu al cricket o al polo, aquí «juguen» a armes. Mai unes mirades tan plenes d'odi m'havien observat.

Alguns nanos entre 15 i 20 anys perdien el temps intentant fer punteria amb pedres quan passàvem, alguns ens havien escopit o amenaçat amb bastons. Quan

paràvem en algun poblet, els més joves de 10 a 12 anys m'incordiaven o simplement em molestaven, empenyent-me o donant-me algun cop. Algun poble no pot sofrir veure les dones pel carrer. A Chilas vam estar-hi tres dies

per motius de pluja: em van aconsellar que ni tan sols sortís a comprar per preservar la meua integritat física. Durant aquests dies hi van matar 5 persones per problemes familiars. Qualsevol problema l'arreglen ràpidament. La primera vegada a la vida que hem estat «satisfets» de ser del país que som, perquè ells ho tenien clar: els americans, francesos o anglesos o tallar-los el coll o disparar-los un tret.

El dia que vam veure que començàvem a canviar de zona, que la gent era més tranquil.la i que simplement ens miraven com a turista que visita el seu país vam començar a sentir-nos alleujats, perquè en alguns moments havíem pensat agafar algun bus o volar a un altre país

pensant que el Pakistan seria tot igual.

A les altres regions, podem dir, que ens han cuidat com a fills adoptius. A molts llocs ens informaven que érem els primers estrangers que passàvem aquest any. Saben que el 2002 el turisme serà un desastre. Alguns llocs pràcticament ens «deixaven» po-

sar els preus a nosaltres.

Les àrees del nord són zones pacífiques, amb uns paisatges magnífics. En diferents caminades ens hem acostat al camp base del Nanga Parbat (8.126 m), del Rakaposhi (7.788 m),... Aquest ha estat un any de grans nevades i la neu que s'acumula als cims sembla que pugui baixar arrossegant tot allò que trobi. Quedem embadalits mirant uns cims que queden bastant propers, pensant en tota aquella gent que alguna vegada ha intentat escalar-los.

Ruta:Lahore, Islamabad, Murree, Abbottabad, Besham, Dassu, Chilas, Gilgit, Karimabad, Sost, Khunjerab. 17 dies pedalats, 1.260 km, 12.390 m desnivell.

Imma i Pep

UN VUIT MIL EN SOLITARI

per Miquel Casas

La primera vegada que vaig conèixer l'Alfons Gastón va ser a l'ermita de Sant Jaume. Crec que era cap a l'any 1987. Era l'època que érem molts que anàvem a entrenar-nos a la paret de conglomerat artificial de Sant Jaume. Ho recordo com si fos ara, estava assegut a les escales i vam xerrar una estona. Era vergonyosament jove, només tenia 17 anys. Estava buscant alguna cosa però encara no ho havia trobat.

Un o dos anys més tard vam tornar a coincidir, i aquesta vegada si que vaig atrevir-me a dir-li que si li agradava la muntanya, el que havia de fer era passar pel GEM i treure's el carnet de federat. Qui sap, potser trobarà algú per sortir a la muntanya o anar a escalar. Se'l veia introvertit i tímid però això no li va impedir que un dimecres decidís acostar-se al local del GEM.

Crec que no vaig molt errat si dic que fins aleshores havia fet esport (bicicleta i altres coses), però encara no havia trobat el que realment li agradava de veritat.

Al centre va tenir l'oportunitat de conèixer escaladors i gent d'alta muntanya, i de mica en mica la seva trajectòria esportiva ha

set imparabile. Després de fer una intensa campanya d'escalada en roca i a l'hivern, gel, a principis dels anys 90 fa el Mont-Blanc, i l'any 1994 aconsegueix tocar el cel amb les mans quan a l'edat de només 24 anys escala l'esperó Walker de les Grans Horasses al mateix massís del Mont-Blanc.

A partir d'aquí, serà molt difícil enumerar tota la seva activitat. Només acabar esmentant que des de fa uns quants anys està a l'èxit de l'esquí de muntanya europeu, que ha estat fent «treking» per el Nepal, que ha escalat el McKinley (de gairebé 7000m.), que ha estat escalant volcans a Chile, també a Bolívia, etc.,etc.,etc.

És mosso d'escuadra i això li permet disposar de molt temps lliure per poder viatjar arreu del món,

sempre amb la finalitat de fer activitat, sigui la que sigui, perquè a part d'ésser un molt bon alpinista, ell és, per naturalesa, un aventurer.

Havia d'anar a l'expedició osonenca al Nanga-Parbat 97, però no li va ser possible. Ara li ha sortit una nova oportunitat i a finals d'agost farà camí cap a la serralada més alta de la Terra, l'Himalaia, per intentar pujar el Shishapangma, de 8046m. en solitari.

Tota la gent que ens estimem la muntanya et desitgem **molta sort i fins la tornada.**

CURSET D'ESCALADA EN ROCA

els ancoratges, les reunions, els ràpels, les tècniques de progressió, etc.

El dissabte dia 29 es va fer una sortida a Ogassa. Allà varen pujar tot un seguit de vies esportives, varen pujar una via de primers (passant la corda), i varen practicar ràpels amb diferents descensors. També varen practicar d'assegurar amb grigri, placa de fre i vuit.

funcionament d'una reunió.

També assessorant-lo en les tècniques de progressió durant l'ascensió. Un cop a dalt varen fer un petit ràpel i desgrimpar un ressalt per arribar al camí.

Els dies 28, 29 i 30 de juny es va fer finalment el curset d'escalada en roca, després d'haver-se ajornat per la baixa inscripció d'alumnes.

Hi participaren 4 cursetistes. Tres nois i una noia.

El divendres 28, a les 9 del vespre, al local del GEM es va fer una classe teòrica molt completa tocant els temes referents a: l'escalada esportiva, la de paret: material, els nusos,

El diumenge dia 30 es va fer una sortida a la regió d'Agulles de Montserrat. Es va pujar a la miranda de les Bohigues per dues vies diferents de tres llargs, amb dos monitors per cursetista, l'un obrint via i l'altre al costat del cursetista controlant com assegurava al de primer i ensenyant-li tot el

Per acabar varen fer una via d'un llarg a la Portella inferior, i el descens en ràpel.

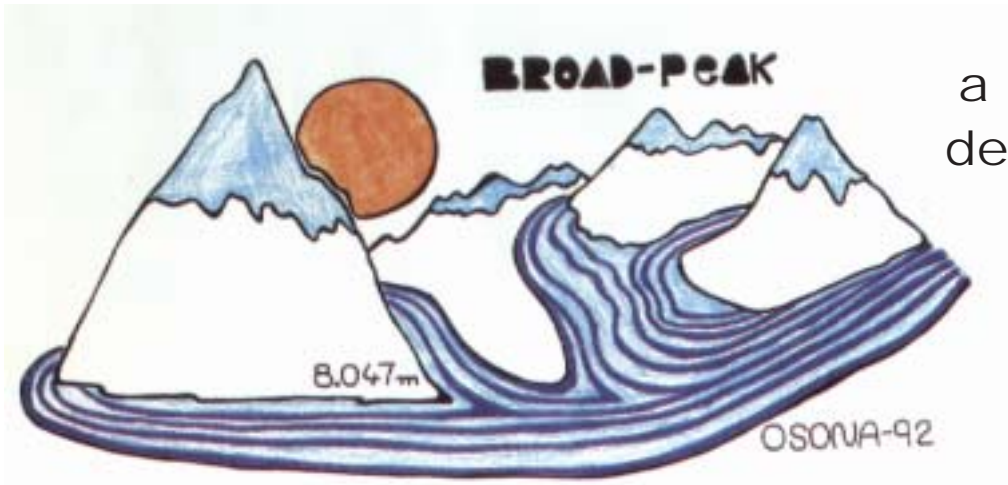
Enric.

30 D'AGOST DEL 2002

Desè aniversari de l'expedició
al BROAD - PEAK 8.047m

El 1r 8.000 d'Osona

a l'embarcador
de Can Sangles
Manlleu

a les 10 del vespre.

